

یادداشت روز

عقب‌نشینی دوسالانه پوستر تهران

تورج مابری‌وند، طراح گرافیک

● سال ۸۸ بود که دولت «دوسالانه جهانی پوستر تهران» را به کام خود کشید و دهمین دوسالانه پوستر تهران در غیاب انجمن صنفی طراحان گرافیک ایران و انصراف چند نفر از اعضای شورای داوارن، برگزار شد. اما دولتی که دوسالانه پوستر را از انجمن گرفته بود، سال‌های بعد آن را برگزار نکرد و سرپرست مرکز امور تجسمی وزارت ارشاد هم علت آن را دلایل اقتصادی و تحریم‌ها خواند، شما بخوانید کاغذپاره‌ها. انجمن صنفی هم در واکنش به مصادره‌شدن دوسالانه پوستر تهران، دوسالانه داخلی مستقلی را تعریف و سه دوره متوالی «سرو نقره‌ای» را برگزار کرد. چندسالی گذشت، که دولت جدید آمد و همکاری انجمن صنفی و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی شکل تازه‌ای گرفت. بعد از شش سال، فراخوان یازدهمین دوسالانه پوستر تهران منتشر و شورای مشاوران و سیاست‌گذاران انتخاب شد. درحالی‌که دبیرخانه دوسالانه شروع به فعالیت کرده بود و طراحان گرافیک ایران و کشورهای دیگر شروع به ارسال آثار خود کرده بودند، رسانه‌های محافظه‌کار به سه نفر از طراحان گرافیکی که از سوی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی برای برگزاری دوسالانه انتخاب شده بودند، اعتراض و گزارش‌ها و یادداشت‌هایی از حضور قبلی آنان در جشنواره‌های حامی جنبش سبز منتشر کردند. با مسئولان وزارت مصاحبه و اسنادی منتشر کردند. همین همه‌ها و همان تیتراها را برای داوارن و برگزارکننده‌های دوسالانه عکس هم تدارک دیده بودند، اما انجمن عکاسان، با تمام حاشیه‌ها دوسالانه عکس را در موزه هنرهای معاصر تهران برگزار کرد. اما طراحان گرافیک، مسیر دیگری رفتند و دفتر هنرهای تجسمی وزارت در اطلاعیه‌ای اعلام کرد به‌دلیل «نبود فرصت زمان کافی برای هماهنگی با میهمانان و شرکت‌کننده‌های خارجی» دوسالانه پوستر به زمان دیگری موکول شود. درحالی‌که همه می‌دانستند ماجرا از چه قرار است. دفتر هنرهای تجسمی اعلام کرد این تغییر زمان «به‌منظور برگزاری بهتر و مؤثرتر دوسالانه و حضور جدی میهمانان و هنرمندان خارجی در این رویداد تصمیم‌گیری شده است و دوسالانه در نخستین فرصت مناسب برگزار خواهد شد». دست‌کم در جامعه گرافیک ایران کسی نبود که معنای اصلی این جمله‌ها را نفهمد. عقب‌نشینی دوسالانه پوستر در برابر هجمه رسانه‌های محافظه‌کار و پیگیرنبودن وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در برگزاری دوسالانه، در عمل منجر به تعطیلی دوسالانه پوستر بعد از ۳۰ سال شده است. هستند کسانی که هنوز تاکید می‌کنند برگزاری دوسالانه لغو نشده و تنها به زمان دیگری موکول شده است. از این سو و آن سو هم خبر می‌رسید که ممکن است دوسالانه پوستر تهران، انتهای امسال یا اوایل سال آینده برگزار شود اما نه خبری از برنامه‌ریزی برای برگزاری آن است و نه حرفی از آن در میان. درحالی‌که بعد از سال ۹۲، امید می‌رفت با همکاری وزارت و انجمن صنفی بتوان دوسالانه جهانی پوستر تهران را از نو برگزار کرد اما دوسالانه پوستر تهران، بعد از حاشیه‌ها با پس کشیده و طراحان گرافیک ترجیح داده‌اند سراغ حل مسئله دیگری بروند. انجمن صنفی طراحان گرافیک بعد از سه دوره برگزاری دوسالانه «سرو نقره‌ای» که به آثار طراحان گرافیک ایران می‌پردازد، این‌روها فراخوان چهارمین دوره آن را منتشر کرده و آبان‌ماه سال جاری نمایشگاه آن را برگزار خواهد کرد. این آب پاکی‌ست بر احتمال برگزاری دوسالانه پوستر تهران در سال ۹۴. احتمالاً بلافاصله بعد از برگزاری «سرو نقره‌ای چهارم» انتخابات جدید هیأت‌مدیره انجمن صنفی برگزار خواهد شد و از آبان‌ماه ممکن است تیم جدیدی مدیریت انجمن صنفی را برعهده داشته باشد. رویکرد هیأت‌مدیره بعدی و نوع تعاملی که با حاشیه‌ها و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی خواهد داشت، می‌تواند سرنوشت دیگری برای دوسالانه رقم بزند.

پول پرستی به‌جای هنرپرستی

عباس جوانمرد، پیش‌کسوت هنرهای نمایشی ایران، در اولویت قراردادنشتن هنر را دلیل ایجاد چنین جریان می‌داند. او می‌گوید: «پول‌پرستی مدت‌هاست جای هنرپرستی را برای برخی از اهالی هنر گرفته. دلبستگی به پول و ترجیح‌دادن آن به هنر، وضعیت دردناک کنونی در تئاتر را رقم زده. واقعیت این است که برخی تصمیم گرفتند بین پول و هنر، پول را انتخاب کنند و به مرور چنین وضعیتی رقم خورده است. غافل از اینکه یک هنرمند، تا وقتی هنرمند است که هنر برایش اولین و آخرین اولویت باشد». جوانمرد در پاسخ به این سؤال که چطور می‌توان از این جریان تجاری‌سازی در تئاتر فاصله گرفت؟ صریحا می‌گوید: «ما از مدیریت ناحیج به اینجا رسیده‌ایم. حالا هم اصلاح مدیریت چاره ماست. این‌روزها می‌شنوم که مدیریت تئاتر، درحال‌حاضر یکی از عواملی است که تئاتر را به سمت توجه به گیشه کشانده. وقتی اولویت یک مدیر سالن تماماً فروش بیشتر نمایش‌هاست و ترجیح مدیر سالن این است که سالنش را به کارگردانی اجاره دهد که ه‌رشب فروش چندمیلیونی دارد، پس هرکس به آن سالن می‌آید، مجبور است کاری را روی صحنه ببرد که پرفروش باشد. مدیریت تئاتر، باید جلو این جریان تجاری را بگیرد. وقتی هدف تئاتر می‌شود، پول‌دآوردن، هدف اصلی، یعنی خود تئاتر، به‌جای اینکه به سمت مردم بیاید، از مردم دور می‌شود و در چنین شرایطی آنها که اهل تئاتر نیستند، می‌توانند بلیت بخرند و آنها که اهل تئاترند، نمی‌توانند به‌خاطر گرانی بلیت‌ها به تماشای تاترها بروند و به‌این‌ترتیب، به مرور زمان، تئاتر از توده مردم فاصله می‌گیرد و تبدیل به کالایی تجاری می‌شود».

پورآذری: موافق نیستم

حمید پورآذری، کارگردانی که تا امروز از این جریان تجاری‌سازی دور مانده و ترجیح داده کم‌کار باشد اما نتأثری متفکر ارائه کند، فشارهای اقتصادی را عامل ایجاد چنین جرایانی می‌داند. پورآذری که این شب‌ها نمایش «سال ثانیه» را در محوطه زمین تنیس سعدآباد روی صحنه دارد، این موضوع را چنین تحلیل می‌کند: «فشارهای اقتصادی، برخی کارگردان‌ها را به این سمت برده. اما کسی که می‌تواند درباره چرایی تغییر مسیرشان پاسخ درستی بدهد خود آنها هستند. هرکس برای اقداماتش دلایل خاص خودش را دارد. لابد کسانی که کار پرفروش روی صحنه می‌آورند، اصراری هم ندارند که بگویند ما اندیشمندانه کار می‌کنیم. قطعا هرکسی در کارنامه کاری‌اش فرازوفرو دارد و البته اجازه دارد حال و هوای مختلفی را تجربه کند. هرکس صاحب اندیشه و نگاهی است و به‌هرحال برای روی‌صحنه‌آوردن یک اثر منط و مبنایی دارد. حال اگر آن اثر موفق باشد، به اعتبار آن هنرمند می‌افزاید. اگر هم موفق نباشد که خب به ضرر آن

تئاتر بورژوازی در گفت‌وگو با جوانمرد، معجونی، پور آذری و سرور

تقدم گیشه بر اندیشه

عسل عباسیان

چطور ارزش و اهمیت گیشه پررنگ‌تر از اندیشمندی در تئاتر شد؟ برخی نویسنده‌ها و کارگردان‌هایی که در دهه‌های گذشته نماینده تئاتر روشنفکری ایران بودند، به‌یکباره ترجیح دادند گیشه را جایگزین اندیشه کنند. البته شاید هم این پروسه یکباره رخ نداد؛ به مرور زمان با سخت‌گیری‌هایی که منجر به ممیزی‌های روزافزون می‌شد و البته تأسیس سالن‌های خصوصی نظیر ایران‌شهر، تغییر مسیر تدریجی یک جریان متفکر به سمت تجاری‌سازی، در تئاتر رخ داد. نظر عباس جوانمرد، حمید پورآذری، محمدحسن معجونی و رضا سرور را در این باره جویا شده‌ایم.

فروش و گیشه ندارد و صرفا می‌خواهد تجربه

خودش را بکند. وقتی چنین ژانری رو به فراموشی باشد و متولیان تئاتر، به این بهانه که تئاتر حرفه‌ای خودش هزینه‌هایش را تأمین می‌کند، حمایتی از هیچ جریان تئاتری‌ای نکنند، به مرور جریان‌هایی که پیش از آن مشغول تجربه‌کردن بودند نیز مجبور خواهند شد به فروش و گیشه فکر کنند. درحالی‌که جریان تجربی باید بدون دغدغه و بازگشت مالی، تئاتر اجرا کند. باید بالاخره یک نهادی از جریان تجربی تئاتر حمایت کند تا دغدغه کارگردان‌های تجربه‌گرا، فقط خود تئاتر باشد و نه مسائل مالی. وقتی حمایتی وجود ندارد، برخی هم مجبور می‌شوند با دعوت به‌کار چهره‌ها یا استفاده از دیگر ترنفدها، مردم را به سالن بکشانند. وقتی کارگردانی

شخص خواهد بود. به‌طورکلی موافق این نوع نگاه که تئاتر اندیشمندانه به سمت تجاری‌شدن پیش می‌رود، نیستم».

تئاتر خصوصی، محل سوءاستفاده

محمدحسن معجونی، سرپرست گروه تئاتر لپو، که اخیراً نمایش «ستوان اینیشمور» او بدون حضور هیچ ستاره‌ای، یکی از بهترین فروش‌های سال جاری تئاتر را از آن خود کرده، از آن دست کارگردان‌هایی است که همچنان به اندیشه در تئاتر پایبند است و از آثارش می‌توان فهمید که هدفش کسب درآمد بیشتر از تئاتر نیست. معجونی درباره ایجاد این جراینی که تجارت را مقدم بر تئاتر قرار داده، می‌گوید: «شاید به‌طورکلی یک چیزی در جهان امروز نمایشمان کم است؛ نوعی تئاتر که اِدا دغدغه

با اظهارنظر سردار جزایری و وزیر ارشاد

هویت معترضان «رستاخیز» خبرساز شد

معترضان

امور بسیج و فرهنگ دفاعی ستاد کل نیروهای مسلح، با بیان اینکه متأسفانه در تعلیق اکران آن وزارت ارشاد قدری عجله کرد، گفت: «برخی اطلاعات حاکی است عده‌ای که جلو یکی از سینماهای تهران تجمع و حتی اقدام به قه‌زنی کرده بودند، وابسته به جریان معروف «اسلام انگلیسی» بوده‌اند و اسناد و مدارک آن در اختیار نهاد مسئول است».

علی جنتی، وزیر ارشاد، نیز صبح دیروز، ۱۸ مرداد در حاشیه دومین اجلاس سراسری مدیران کل ارشاد در توصیف معترضان اکران رستاخیز عنوان کرد: «ریشه اعتراض‌ها را در رقابت‌های سینمایی می‌بینم. واقعیت این است که بعضی از کسانی که آمده بودند و اعتراض می‌کردند، خیلی هم انگیزه مذهبی نداشتند، چون ما دیدیم که بعد از همان اعتراضشان که در ماه مبارک رمضان بود، جلو وزارت ارشاد در آن طرف خیابان ساندویج می‌خوردند».

او در مورد رستاخیز گفت: «برای اکران این فیلم ملاحظاتی داشتیم و یکی از آنها موردتوجه قراردادن نظر مراجع بود. کارگردان این فیلم در قم «رستاخیز» را در بیوت برخی از این مراجع تقلید نمایش داده و حتی اصلاحاتی هم که مدنظر آنها بوده انجام

به یک‌باره تغییر مسیر می‌دهد، انگار می‌توان نتیجه گرفت که به مرور زمان افراد بر اعتقاداتی که داشتند هم پایبند نیستند. تئاتر خصوصی هم تبدیل شده به محلی برای سوءاستفاده‌های عجیب‌وغریب برخی از افراد و جریان‌ها؛ چه از سمت دولت که به اسم خصوصی‌سازی، سوبسید همه گروه‌های تئاتری را حذف می‌کند و چه از سمت هنرمندانی که به این بهانه فقط به پرفروش شدن اثرشان می‌اندیشند و کیفیت را فدا می‌کنند».

اندیشه‌زدایی، آفت تئاتر بورژوا

رضا سرور، نمایش‌نامه‌نویس و دراماتورژی که پیش‌تر درباره آفت‌های تئاتر بورژوا مقالاتی نوشته و درباره رواج چنین جراینی هشدار داده بود، درباره چرایی تقدم گیشه بر اندیشه، نظرات قابل‌توجهی دارد. او می‌گوید: «پارگوتن تئاتر تجاری، حتما دلایل اجتماعی دارد. باید دید چطور تئاتر بورژوایی، به‌طور غیرمستقیم، از طریق سیاست‌گذاری سالن‌های نمایش، دستور کارش را به نویسنده‌ها و کارگردان‌ها نیز تحمیل کرده. وقتی کارگردانی می‌خواهد در سالنی مثل ایران‌شهر که به پایگاه تئاتر بورژوایی تبدیل شده، نمایشی اجرا کند، ناگزیر است برای فروش‌رفتن اثرش، حتما ستاره‌ای داشته باشد و باز باید نوع داستان‌گویی، زیبایی‌شناسی صحنه و… را نیز طوری طرح‌ریزی کند که مخاطب آن سالن، از نمایشش استقبال کند. سپس کارگردانی که بر اثر اجبار آن سالن، از چنین قواعدی تبعیت کرده و جواب هم گرفته، وقتی در سالن‌های دیگر که لزوماً از آن قواعد پیروی نمی‌کنند نیز نمایشی اجرا می‌کند، همان قواعد را با خودش به آنجا می‌برد. به‌این‌ترتیب تئاتر بورژوایی خودش را تسری می‌دهد و کارگردان‌ها هم به مرور قواعد تئاتر بورژوایی را می‌پذیرند. حالا همان کارگردان‌ها حتی اگر در تالار م‌وسوی هم تئاتر اجرا کنند، همان قواعد را پیاده می‌کنند. چون یاد گرفته‌اند که اگر بخواهند تماشاگر بالا داشته باشند و پیش‌فروش بلیت‌هایشان پررونق باشد، باید این قواعد را رعایت کنند. رواج‌یافتن این شکل از تئاتر، حتی موضع منتقدان را هم به مرور عوض کرده و به‌نوعی می‌توان گفت این جریان، قواعدش را به همه بخش‌های تئاتر تسری داده و همه‌چیز را به سمت یک جور نرم‌خوبی که زاده همین تئاتر بورژواست پیش برده، به‌این‌ترتیب تئاتر بورژوایی، صفتی می‌شود برای هرگونه تئاتر دیگر. بنابراین به‌مرور، شاهد اجراشدن تئاتر سیاسی– بورژوایی، آثارگرد–بورژوایی و… خواهیم بود».

حاین‌حساب باید دید با افتتاح هرروزه سالن‌های خصوصی جدید، با بلیت‌های گرانی که دانشجویان را از تماشای آثار نمایشی محروم می‌کند، سرنوشت تئاتر به کدام سمت‌وسو می‌رود؟ آیا دیگر کارگردان‌ها نیز برای فروخته‌شدن، در دام تجاری‌سازی خواهند افتاد و گیشه برای همیشه بر اندیشه تقدم خواهد یافت؟

از وزارت ارشاد به سمت سینما شکوفه در میدان شهدا راهپیمایی و به سمت درِ سینما حمله کرده و پرده فیلم رستاخیز را با سینما شکوفه پایین کشیدند که با ورود ناجا متفرق شدند. اعتراض به این فیلم البته محدود به تهران نشد و مشهد هم شاهد تجمع معترضان اکران رستاخیز بودند.

اکران رستاخیز در چند سال گذشته با فرازوفرودهای زیادی روبه‌رو بوده است. اولین‌بار نیست که این فیلم تا آستانه نمایش در سینماها می‌رود اما نمایش آن به زمان دیگری موکول می‌شود. این فیلم دوم دی ۹۲ در سینما فرهنگ با حضور برخی اعضای دولت اکران خصوصی شد و ۱۶ بهمن ۹۲ در سی‌دومین دوره جشنواره فیلم فجر به نمایش درآمد که با تأیید برخی از مراجع قم توانست چهره حضرت ابوالفضل العباس(ع) را با بازی بهادر زمانی نشان دهد اما بعد از نمایش آن در جشنواره بود که حواشی نیز آغاز شد و با اعتراض‌هایی مبنی بر اکران‌نشدن آن به‌دلیل نمایش تصویر حضرت ابوالفضل(ع) بدون حجاب چهره، روبه‌رو شد. این موضوع حواشی زیادی را برای فیلم به وجود آورد و معطوف به تأیید مراجع شد؛ تأییدی که باز هم نتوانست باعث اکران فیلم شود و اصرار درویش برای حذف‌کردن صحنه‌ها و علوی‌کردن حضرت ابوالفضل(ع) فیلم را در محاق نگاه داشت تا اینکه در اردیبهشت سال جاری شورای صنفی نمایش از اکران عمومی فیلم هم‌زمان با عید سعید فطر (۲۴ تیر) در سرگروه سینما آزادی خبر داد.

به موازات رسمی‌شدن زمان اکران رستاخیز، موج اعتراض‌ها هم سرعت گرفت. همان زمان، «مشرق»، با نقل از حسینیعلی حاجی‌دلیکانی، نماینده مردم شاهین‌شهر و میمه، گزارش داد: «وزیر ارشاد قبل از اصلاح و رفع نگرانی مردم و مراجع بزرگوار تقلید از اکران فیلم رستاخیز ممانعت کند». خبرگزاری «نسیم» نیز از قول سیدمجید بنی‌فاطمه، مداح اهل‌بیّت (ع)، نظر حضرات آیات علوی‌گرگانی و مکارم‌شیرازی، از مراجع عظام تقلید، درخصوص فیلم «رستاخیز» را منتشر کرد. با تمام اینها، همان‌طور که وزیر ارشاد داده، وزارت ارشاد در پی جلب نظر مراجع و تأمین نظر فقهی آنان، به‌منظور کسب اجازه برای نمایش این فیلم پرحاشیه و جنجالی است.

پرده نقره‌ای

تهیه‌کننده رستاخیز

ظاهرا نباید شیرینی جشن هسته‌ای از بین می‌رفت

شرق: تقی علیقلی‌زاده، تهیه‌کننده فیلم سینمایی «رستاخیز»، همچنان از طریق راه‌های قانونی عدم‌اکران فیلمش را پیگیری می‌کند؛ فیلمی که

طی هفته‌های اخیر بیشترین حاشیه و اظهارنظر طیف‌های مختلف فکری و سیاسی را در پی داشته است و سرانجام نمایشش هنوز مشخص نیست. نظر او را درباره اظهارات جدید وزیر ارشاد پرسیدیم.
۴ وزیر ارشاد در تازه‌ترین صحبت‌هایش درباره فیلم رستاخیز، از پیش‌خرش سی‌دی‌های فیلم برای کارکنان دولت در جهت کمک به کارگردان و تهیه‌کننده صحبت کرده است. نظر شما نسبت به این صحبت‌ها پیرامون فیلم چیست؟

خوشحالم که وزارت ارشاد همچنان در تلاش برای حل مشکل این فیلم است و باقی حرف‌ها متأسفانه معطوف به نتیجه نیست. خیلی متوجه این حرف که این فیلم برای کارمندان دولت پیش‌خرد شده نمی‌شوم. درحال‌حاضر مشکل بزرگ‌تری پیش‌روی فیلم است و آن عدم اکرانش است.

۴ سردار جزایری هم روز گذشته تعبیری از مخالفان فیلم داشتند؛ اینکه آنها وابسته به جریان معروف «اسلام انگلیسی» هستند. ایشان گفته‌اند وزارت ارشاد در تعلیق اکران فیلم عجله کرده است. به نظر شما مخالفان را می‌توان در این بلیت جا داد؟

به نظر من حرف آقای جزایری کاملاً درست است که ارشاد درباره این فیلم شتاب کرد. حرف آقای جزایری هم این است که ارشاد یک تعویق قلمی با نهاد‌های امنیتی هماهنگ نبود و ارشاد به‌تنهایی تصمیم گرفته است. البته این موضوع می‌تواند درس عبرتی شود برای اتفاقات مشابه. طبعاً آقای جزایری در مدیریت فرهنگی نفع مستقیم ندارد و به‌عنوان شخصی که دلسوز فرهنگی است درباره این فیلم و مشکلاتش اظهارنظر کرده؛ چنانچه درباره فیلم محمد(ص) نیز صحبت و نصیحت بیان کردند ارشاد در این مقطع می‌توانست پخته‌تر عمل کند. شبی که صحبت تعلیق فیلم مطرح بود، از وزارت ارشاد خواسته شد که با نهاد‌های مربوطه این اتفاق را چک کند اما ظاهراً نباید شیرینی جشن هسته‌ای از بین می‌رفت.

۴ شما تابه‌حال تلاش‌های بسیاری برای رفع مشکلات و موانع فیلم برای اکران کرده‌اید. آخرین اقدامات شما در این مسیر چه خواهد بود؟

ما از تمامی راه‌های قانونی حقوق فیلم رستاخیز را پیگیری می‌کنیم. کسانی که وجود‌هاله نور را در فیلم تأیید می‌کنند توصیه به وهم می‌کنند؛ این حرف کارشناسی نیست و ساده‌ترین راهکار را ارائه می‌دهند؛ شاید نمی‌دانند که تأثیرش در افکار عمومی چه خواهد بود و ما همچنان حقوق فیلم را پیگیری خواهیم کرد.

زیر آسمان فیروزه‌ای

وزیر ارشاد:

«بی‌بی‌سی» فقط برای تهیه یک گزارش مجوز گرفت

● وزیر ارشاد عنوان کرد که براساس بررسی‌ها، به یک گروه خبری از بی‌بی‌سی برای مدت محدود (نهایتاً ۱۰ روزه) مجوز تهیه یک گزارش خاص اجازه فعالیت داده شد. به گزارش ایلنا، علی جنتی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، یکشنبه، ۱۸ مرداد در حاشیه دومین اجلاس سراسری مدیران کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان‌ها درباره انتشار خبرهایی مبنی‌بر صدور مجوز فعالیت دفتر بی‌بی‌سی در تهران اظهار کرد: «مجوزی برای راه‌اندازی دفتر بی‌بی‌سی (BBC) در تهران خاص نشده، اما کمیسیونی برای فعالیت محدود که نمایندگانی از وزارت ارشاد، وزارت امور خارجه و نهادهای امنیتی اعضای آن را تشکیل می‌دهند، در این رابطه مجوز صادر می‌کنند که بررسی‌های همه‌جانبه‌ای هم انجام می‌دهند و براساس این بررسی‌ها به یک گروه خبری از بی‌بی‌سی برای یک مدت محدود (که این‌گونه مجوزها توریستی هم نیست و نهایتاً ۱۰ روز به طول می‌انجامد) جهت تهیه یک گزارش خاص اجازه فعالیت داده است».

نکوداشت حسین مجابی

در خانه هنرمندان

● شرق: مراسم نکوداشت حسین مجابی در خانه هنرمندان برگزار می‌شود. به مناسبت پنجاه‌ویکمین سالگرد درگذشت نقاش نا‌آور، حسین مجابی (۱۳۴۳-۱۳۲۳) نکوداشتی‌روز شنبه ۲۴ مرداد ساعت پنج تا هفت در خانه هنرمندان برگزار می‌شود. علاوه بر نمایش آثار و عکس‌های این هنرمند فقید و ارائه فیلمی از زندگی و افکار او، دکتر محمد صنعتی و جواد مجابی از نقش حسین مجابی در هنر آن روز ایران سخن می‌گویند.

هنرمهرجبه

برنامه سینماهای پردیس سینمایی فرهنگ

پردیس سینمایی کوروش خانۀ هنرمندان

موزه سینما

پردیس سینمایی موزه (مشهد)
تالار سینمایی سوره (اصفهان)
کابری (کرگان)
ساحل (اهواز)

acinema.ir

اشیاء

کارگردان: نرگس آبیار

